

Pecetea lui Dumnezeu

»În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabele, fiul lui Șealtiel, robul Meu, - zice Domnul - te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci eu te-am ales, zice Domnul oștirilor.«
(Hagai 2,23)

Pentru o mai bună înțelegere a acestor cuvinte rostite de Dumnezeu, care sunt atât de prețioase pentru toți credincioșii, mai întâi să cercetăm cine a fost acest Zorobabel și în legătură cu ce îi spune Dumnezeu aceste cuvinte de cinstire prin gura profetului. Numele Zorobabel (zor = sămânță, lăstar; al lui Babel) ne spune că purtătorul acestui nume era un iudeu născut în Babilon. În genealogia casei lui David (1 Cronici 3,1-24) găsim printre urmașii târzii ai lui David (versetele 17-19) pe Zorobabel și pe tatăl său Șealtiel, amintit în Hagai 1,1. În Ezra 2,2 îl găsim conducând spre casă, alături de alții ca el, pe primii israeliți întorși din prizonieratul babilonian. În Neemia 7,7-... găsim un tabel cu israeliții care s-au întors acasă din prizonierat, în frunte cu Zorobabel. Ca urmare a acestor evenimente istorice, îl vedem preocupat cu zidirea altarului arderii de tot, cu prăznuitul sărbătorii corturilor și cu pregătirile pentru zidirea templului. (Ezra capitolele 3 și 5; Hagai 1,14-....) În semn de recunoaștere a adevăratei sale credincioșii în slujba lui Dumnezeu, îi sunt spuse, prin gura profetului, cuvinte de o deosebită semnificație. El este numit ‚rob’ al Domnului. În Zaharia 3,8 este ‚Robul Meu’ **zemach** (sau Odrasla). Și cine este acest zemach? Zemach = Odrasla este numele propriu al lui Mesia, după Ieremia 23,5 și 33,15, unde se spune că El este o Odraslă neprihănită, pe care Domnul i-o va ridica lui David.

Și mai știm că Zorobabel este o generație în genealogia lui David, cu care sunt înrudiți toți copiii lui Dumnezeu, prin sângele scump al Domnului Isus Hristos. Atunci nu numai că putem, ba chiar trebuie, să extindem cuvintele lui Dumnezeu și asupra tuturor copiilor lui Dumnezeu, dintre care facem și noi parte.

Deci ca pe o pecete vrea Dumnezeu să ne păstreze! Dar ce înțelegem prin ‚pecete’? De fapt, ce este o pecete? Întâi, textual, este un semn prin care un lucru se adevărește, se garantează. De exemplu, pentru aceasta să cităm Romani 4,11. Aici tăierea împrejur este privită ca pecete a neprihănirii lui Avraam. În 1 Corinteni 9,2 Pavel vede existența adunării din Corint ca pe o pecete a apostoliei sale. Un alt exemplu de pecete se găsește în 2 Timotei 2,19. Aici se confirmă temelia tare a lui Dumnezeu prin aceea că Domnul îi cunoaște pe ai Săi, căci ei se depărtează de fărădelege.

Dar pecetea este și un semn deosebit sau o cheazășie a apartenenței de Dumnezeu și de Isus Hristos. (Apocalipsa 9,4; 7,2-8) Dar o semnificație anume o are pecetluirea credincioșilor cu Duhul Sfânt (2 Corinteni 1,22; Efeseni 1,13; 4,30). În sfârșit, pecetea este semnul închiderii și al tăinuirii. În Apocalipsa 5, versetele 1,5, 9; capitolul 6; capitolul 8,1. este vorba despre șapte peceți, care înseamnă că hotărârea divină cu privire la desăvârșirea întregii creații este ascunsă și ea poate fi revelată și realizată numai prin Hristos.

În Sfânta Scriptură găsim de mai multe ori pecetea ca șampilă sau inel de pecetluit, cu care se sigilează. În Ieremia 22,24-.... găsim trei sentințe împotriva lui Ieconia, care urma să fie lepădat, chiar dacă ar fi fost ‚inel de pecetluit’ în mâna lui Dumnezeu.

Dacă ne-am preocupa ceva mai mult cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, întâi ne-am pune întrebarea: ce vrea Dumnezeu să facă cu noi? Vrea să ne ia! Dacă ar fi vorba despre așa ceva, ar trebui să ne speriem, căci ne-ar putea lua numai pentru a ne trage la răspundere, din cauza multelor încălcări ale poruncilor Sale. Da, doar de aceea ne-ar putea lua, ca să ne acuze, ca să ne pedepsească. La altceva nu ne-am putea aștepta, potrivit conștiinței noastre. Dar nu, Dumnezeu nu este așa. Dragostea lui față de noi nu permite o asemenea abordare a lucrurilor. Ne ia pentru a ne pune ca pe un inel de pecetluit pe mâna Lui. Deci, noi să fim pecetea lui Dumnezeu? Nu este minunat? Ce ne spune acest lucru? Un inel de pecetluit poartă fie monograma, fie semnătura sau și blazonul proprietarului său. Asupra acestui fapt vor să ne atragă atenția cuvintele de mai sus.

Și noi trebuie să purtăm în noi și pe noi numele și imaginea lui Dumnezeu. Să lăsăm să se cunoască și să se vadă cui aparținem.

În orice caz, dacă Dumnezeu face din noi inel de pecetluit, acest lucru nu se va face fără durere. Dacă inelul trebuie să poarte blazonul stăpânului său, atunci acesta trebuie gravat în inel. Piatra inelului va trebui să suporte ca o daltă și alte unelte să realizeze gravarea. Dacă piatra ar avea simțuri, ar da semne de durere, s-ar văita și ar suspina. Dar piatra este mută, ea nu se poate plânge. Din păcate, noi oamenii nu suntem așa. Noi, nu numai că ne plângem, ci încercăm să ne și apărăm. Poate Dumnezeu, în felul acesta să obțină o gravare perfectă? Când Dumnezeu întipărește în noi chipul Său, El face acest lucru numai ca să ne elibereze pe noi de propriile noastre părți colțuroase și tăioase, ca să reteze și să decupeze partea independentă a vieții noastre. Și cum meșterul îndepărtează numai atât cât este necesar, tot așa și Dumnezeu elimină numai ceea ce aparține vieții noastre independente, dar nu și ceea ce corespunde cu chipul Său dumnezeiesc. De aceea să nu ne temem că, dacă vrea să ne facă inel de pecetluit, va trebui să întipărească în noi chipul Său. De aceea, rabdă în tăcere, suflete drag! El nu face greșeli; încrede-te în El cu credincioșie.

Și ce minunat este când ființa noastră reflectă și iradiază chipul Lui! N-ai întâlnit niciodată vreun frate sau vreo soră, care să-ți fi lăsat impresia că poartă în ei chipul Domnului? Uneori vedem câte o față care este cu totul altfel decât celelalte. Ea emană pace. Și cum sunt acești oameni în lăuntru lor? În toate situațiile vieții ei rămân liniștiți și răbdători; ei nu se supără dacă sunt dojeniți, răsplătesc răul cu bine. Aceasta nu este lucrarea lor, ci este a imaginii lui Dumnezeu care strălucește din ființa lor, este semnătura lui Dumnezeu. Astfel de oameni vrea Dumnezeu să facă din toți copiii Săi; toți să devină astfel de inele de pecetluire. De aceea să ne lăsăm în mâna Sa, ca să poată întipări în noi chipul Său.

Unde este locul unui astfel de inel? Locul lui de păstrare nu este într-un sertar care se poate încuia bine. Nu! Un inel cu pecete se poartă pe deget. Să ne dăm seama că Dumnezeu vrea să ne poarte pe deget! Nu este aceasta cinste și slavă? Nu ne-am rușina gândindu-ne cine și unde am fost în trecut? Am fost răzvrățiți și rebeli împotriva autorității lui Dumnezeu, iar acum El vrea să ne poarte pe deget ca inel cu pecete. N-ar trebui să-I cădem la picioare și să-I mulțumim pentru această cinste? Domnul a spus că vrea să te facă un inel cu pecete, iar ce spune El, va face cu siguranță. Nu suntem noi pe degetul lui Dumnezeu la adăpostul cel mai sigur? Nu există nici un loc pe lume care să ne dea o astfel de siguranță ca cea din mâna lui Dumnezeu, odihnindu-se pe inima Lui. (Cântarea Cântărilor 8,6) Poate lumea să se dezlănțuie, poate satan să spumege, în locul acesta suntem în siguranță și la adăpost. Nu spune Domnul Isus: »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea«? (Ioan 10,28) Da, dacă privim la vrăjmaș, ne-am putea teme, căci el dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Dar noi nu trebuie să privim la vrăjmaș și să ne temem de puterea lui, căci noi privim la mâna lui Dumnezeu, care ne poartă. Aceasta este mâna care a creat lumea și care ține tot universul. Te mai temi tu de greutate? Nu te mai teme, căci aceasta ar fi neîncredere în Dumnezeu, care te păzește mereu. – Un inel cu pecete nu se scoate niciodată de pe deget; el se păstrează permanent pe deget, chiar și noaptea. N-ar trebui să ne bucure acest lucru? Vom ști zi și noapte că suntem în mâna lui Dumnezeu.

La ce ne folosește un inel cu pecete? Nici ca bijuterie, nici ca să ne fălim cu el, ci ca să-l întrebuițăm. Și la ce întrebuițează Dumnezeu inelul Său cu pecete? El face imprimări ale semnăturii Sale.

Un inel cu pecete nu poate face singur nimic. Dar proprietarul lui îl folosește pentru a face imprimări cu el. Tot așa vrea Domnul să ne folosească și pe noi. El vrea să facă cu noi imprimări pe care lumea să le poată vedea. Ea trebuie să vadă chipul Lui, Numele Lui în umblarea și în comportamentul nostru. Cu alte cuvinte, viața copiilor lui Dumnezeu trebuie să lase o impresie și o amprentă în lumea care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, ba chiar Îi neagă existența. Nu este aceasta o sarcină mare și frumoasă? Poate exista ceva mai minunat în această lume? Sarcina aceasta nu este numai pentru unii privilegiați, ci pentru toți cei care, pe drept au

voie a se numi copii ai Lui. – Toți, chiar și mama din camera copiilor, trebuie să facă această slujbă pentru Dumnezeu. Să nu predice doar cu gura, ci toată ființa lor, toată atitudinea lor să fie o predică. – Fiecare, în locul unde a fost pus, să fie o mărturie vie pentru Dumnezeul său. Atunci nu ne vom mai trăi viața pentru noi înșine, ci vom sta permanent la dispoziția lui Dumnezeu. Viața noastră va fi înnobilită prin aceea că Îi putem sluji. Abia prin aceasta viața noastră va căpăta valoare și conținut.

»Căci Eu te-am ales.« Așa se termină textul. Ce înseamnă aceasta? Unii cred că alegerea are de-a face cu mântuirea. Dar aici vedem că alegerea nu are nimic a face cu mântuirea sau cu pierzarea, ci cu slujba noastră pentru Domnul. De aceea îndeamnă Petru: »Căutați, cu atât mai mult, să vă întăriți chemarea și alegerea voastră!« (2 Petru 1,10). Petru n-ar fi putut spune acestea, dacă la alegerea noastră ar fi fost vorba de mântuire, adică dacă pe unii Dumnezeu i-ar fi ales pentru mântuire și pe alți nu.

Am fost aleși ca să fim o pecete a lui Dumnezeu. N-am vrea de acum încolo să medităm mai mult la ceea ce vrea Dumnezeu să ne spună prin cuvintele proorocului Hagai? Să fim inelul cu pecete al lui Dumnezeu, făcut din aurul cel mai curat, a cărui splendoare și prețiozitate denotă că la gravat nu s-a împotrivit nici un obstacol mâinii iscusite. Și să-I spunem: »Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.« (Cântarea Cântărilor 8,6-7)